

MIN ENSAMHET

Kall och mörk är kvällen,
enslig är min tysta stig.
Slocknad är på spiselhällen
elden, som skall värma mig.

Grå och gammal är min koja,
enkelt allt som finns däri.
Mig den binder med sin boja,
stigen dit mig kär skall bli.

Vid mitt fönster vinden spelar
ängsligt hörs dess spröda ljud.
Den liksom mina tankar delar,
kommer med ett fjärran bud.

Skulle någon gång jag längta
ut till stora världens larm
saknas dock min tysta glänta,
kojan låg i skogens barm.

Här är lugnt, allt så stilla
ingen jämmer, inga klagorop
Kojan är min kära sagovilla
gömd i kalla vita drivors hop.

Vita vidder snö, enslig skog
Blir min värld, ja mitt allt.
I nattens mörker är det nog
blott hjärtat ej blir kallt.